

šere knjige vse vprek, karkoli mu pride pod roke:
Tolstoj, Kant, Avgustin sveti, Koran, Konfucij, Laotse,
Dostojevski in Marks in Bergson in Biblija, Buda,
vsi so postali na ma' plen duše njegove požrešne.
Zdel zdaj z veliko maturo zapustil savinjsko je Celje,
v Mariboru začne lemenatarsko voditi življenje,
Orn talar si nadene, krog vrata kolar si obesi,
misti pusti ženitovnjaške, le Bogu in Cerkvi zdaj služi.
Dogme, moralko študira in puli hebrejske korene,
dokler ne sine mu dan, ko novo mašo zakruli (zatuli).
Zdaj kot kaplan onhlapuje pri Marku, na Vidmu pri Krškem,
slednjič profesorski stan si izvoli, kaplanstvo pustivši.
Mladež odgaja skrbno, skavtsko, brezvrinsko, bečlarsko,
romanja, cerkve, razstave razširja med ljudstvom slovenskim.
Murska Sobota ga ima, nato ga je Celje sprejelo,
dokler ga narod ne vzljubi, pokliče ga v javno areno.
Svobodno in brez nasilja, brez pušk in brez bajonetov
zoočen, postane čez noč ~~narodni ljudski poslanec~~.
(Naroden in pa neroden: zelo sta podobni besedi.)
Narod je večkrat neroden, neroda pa narodna voasik,
vendar kujsih nesreč neroda ta ni nam prinesla.
Hodil po zemlji je naši in repo, fizol razmetaval,
jabolka, moko, krompir in druge deželne pridelke,
da bi pridobil srce si in duša, glasove Slovencev,
dobro vedoč za pregovor: ljubezen da gre skor želodec.
Ljudstvo je pa pozabljivo, ko pridejo drugi volitve,
mesto mandatu, glasov, zaprtke je jajčne dobil.
Pustil poslanstvo je svoje, profesor pa ostal po imenu,
zopet zastavil je plug na dušnopastirski ledini,
ko ga zasadi Se-Sta-Po in vtakne v nesvobodno ječo.
V Celju domuje zdaj spet, za restantle zdaj zbirec pobira,
hodi okrog voglov in oznojen nam lajša življenje.
Danes pa god svoj praznuje v za minju masčne svinjine,
njega očuva naj Bog, a nam naj si zasine.
(Prosto po "Mlasti gverdi malo, c. skt.")

Nekoč...

Nekoč bilo je, ne bom povedal kdaj,
ko nekdo je nabiral glasov za svoj mandat.
Bil toni za peti maj, že prej nekda
za Živkovičevga režima, takrat, takrat.

Bil majhne je postave, a mož čokat,
širokopleč in s kratkimi nogami,
postaven bil bi kakor kak soldat,
le puško moral bi imet na rami.

Prišel je v svoje kandidatsko mesto,
da tam imet bi govorali dva.

Prišlo veliko je ljudi na cesto,
pristaši - žal - pa niti enega.

Ker v zmeti videl ni naš kandidat,
da množica bogata ga postuša,
jo mahne čez korupcijo, ki ji takrat
bila pristaš je res - že vsaka duša.

Ko biča, križa vse, ne vidi, da
se množica bogata je zganila.

In naenkrat povelje: „Ena - dva!“

Dobil v glavo je bombe - ~~pa je gnila~~.

~ Vročina in disciplina ~

Nastopil spet je čas vročine
in vsakdo rad kam v senco zjine,
a če ga sonce preveč peče
povrh še svojo suknjo sleče.

Tako je storil tudi Jaka...

Lé v srajci gorin dol koraka
po arestantovskem dvorišču,
vseh lrpčinov zbirali šču.

Naenkrat zvonec se oglasi
in višji, nižji kler počasi
v obednico gre na kosilo,
saj je opoldne že minilo.

Primaha kar brez suknje Jaka.

A, kaksna ga usoda čaka?

Spakruli pater ga Anton:

„No, vi pa niste za salon!“

Takoj irginite po suknjo,
sicer vas damo v čisto luknjo,
ki vanjo sonce ne prisveti,
ne pozimi, ne poleli.“

Je Jaka naplo se pobral,
takoj je suknjo nase djal,
da bolj gololo se zakrije,
v klobut, hubertus se zavije.

Pojavi takšen se v dvorani,
kjer že so arestanti zbrani...

Brez smeha lice ni nobeno,
pravici pa j' radoščeno.

So klosterska pravila taka,
da spokori se vsaka spaka.

Postranska reč je tu vročina,
veljavna je le disciplina.

Epigram.

Prej Štencič jeduše v Frankolovem pasel, sedaj pa je posel hvaležnijsi našel:
z modrocev in korov preganja bolke, in z Radensko lujša si ure bridke.

Naš Jaka

Ker hujskal v Halozah slovenske je ovčice
zgrabila Jaka trda roka je pravice.

Ga vrgla v tesno je temnico
občudovat moderno zdaj pravico.

Ko v ječi dva že dolga dneva čaka,
čez mejo na Hrvaško vrgli našega so Jaka,
da mirno in prijetno v svobodi zlati
bi živel tam med bratskimi Hrvati.

Ustaško bračo prosi kruha, moli vina
za žejnega slovenskega trpina.

A nema kruha, vina ne — levoda...

„V uh' me piši suha ta svoboda!“

Nazaj čez Sotlo Jaka se privleče,
vse naokrog zabavlja in klepeče:
„Nema kruha, nema vina tam v svobodi,
delo le in žeja čaka me ob vodi.“

Bolja ječa v vinorodni domovini,
kot svoboda v suhi, lačni je tujini.“

Čez Celje v Ljubnem kmalu spet se znajde,
žandar mu reče: „Spet v ječo! Ajde!“

V celjski samostan sedaj so ga vtaknili,
da z njim bi patrom jetništvo se bolj grenili.
V samostanu v Kapucinski piše toli,
u žejo hudo si z vici in dovtipi moti.

Uganka

Beseda prva ti oriše de il prostora božje hiše.	nekoč slovensko mož je vodil, ki to ime mu boš prisodil.	postava velkega moža, ki celo Celje ga pozna.
Beseda druga v zgodovino že spada danes. — Domovino	Obe besedi zdaj zedini, naerkrat vstane ti v spomini	Do dnevi on svobodo vziva, ponoči v varstvu straže sniva

Še en epigram

Kaplan je bil Lesjak nekdaaj, Ex offio je kvartlač sedaj,
za dušno skrbel blagodat, skrbi ga le, kje je pagat.

Uredništvo in administracija sta se presečila v pravi „kloster“.

Tis tarna je ostala stara, glavno uredništvo je pa prevzel Jaka Sem,

pri bežnik, ki pred stražo odgovarja s — Pripomba: Drevenšek me pogнал v izsobe
zato ne odgovarjam če bi bil kaj na robe.

